

יהודה ליבוביץ
כותב על אחיו סמ"ר אלעזר ליבוביץ ז"ל

אלעזר!

שוב הגיע היום הזה שבו כל העם מתייחד עם נופליו. וכולנו, המשפחות, האחים לנשק, החברים עוצרים את שגרת יומנו ונכנסים לחג העצמאות בזכרון והוקרה לכם אחינו גיבורי התהילה. בד"כ ביום הזה שואלים אותי איך זה מרגיש להיות אח שכול? ואני, מה יש לי להגיד בכלל? מי יכול להבין באמת? הרי ביום יום אני כאחד האדם...

אבל כל פעם שאני רואה את האחיניים שלי, הילדים של בת-ציון, ידידיה, עקיבא ובצלאל שהם בכלל יותר קטנים ממך, אז בקצה המחשבה מנקרת לי השאלה איך היו נראים הילדים שלך?..

שאני פוגש חברים שלך מחברון, הישיבה, הגבעה או הצבא בכל מיני מקומות בדרך, דבר ראשון קופצת המחשבה היכן אתה היית היום? איך היינו רואים את ההשפעה המטורפת שלך בחיינו? אבל בכלל, אני צריך להיות הרבה יותר חזק! הרבה יותר מאחרים שחברים וקרובים שלהם אולי, גם נפלו בדרך, כי אתה היית מיוחד!

בעל אמונה מוחלטת בצדקת הדרך בלי פשרות ובלי כסתוחים! אדם מיוחד שהאמין במה שעשה ב-100% ולא ראה בעיניים כלום חוץ מהאמת שלו!

בדרך הזאת המיוחדת, חלק מהאנשים המיוחדים והמופלאים נופלים וסוללים לנו את ההמשך.

אתה נפלת, ואנחנו חייבים הרי להמשיך קדימה, גם בגללנו וגם לא פחות (ואולי יותר) עבורך!

אבל היום, היום החשוב והמיוחד הזה, הוא בכלל לא היום שלך... היום הזה שלא בכדי הוא צמוד ליום העצמאות, הוא היום של כולנו! של העם! של כל אלה שממשיכים ללכת בגאון בדרך שאתה וחברייך שם למעלה התוויתם לנו את הכיוון וסללתם הדרך..

אתה יודע, בכל פעם שאני עומד באיזה צומת דרכים בחיי וקשה לי, ואני מתלבט בכל מיני שאלות, אמונות, משפחה, בעיות במילואים, חוסר חשק לתרום ולהתאמץ כי בעצם למה בכלל? מה יוצא לי מזה?

אני בעיני רוחי פתאום רואה אתכם.. אותך, את אורי, שילה, נחום, מיקי וגם את הרב רענן ויצחק ואלכס ועוד אנשים מופלאים שפגשתי, הכרתי וחייתי איתם והם נמוגו יום אחד איש איש בסערתו הוא, והנה אתם עומדים בדיוק שם באמצע הדרך! בדיוק במקום שקשה ומפנים את היד לכיוון הנכון, מחייכים ואומרים קדימה!

זו הדרך! לא להישבר!! אחי הגיבורים! בקרב בסמטת הגבורה בחברון, בין הנופלים היה סגן דני כהן הי"ד. משפחתו הוציאה לזכרו ספר ובסופו, לאחר הדיונים התורניים, נכתבו הרבה סיפורים ודברים לזכרו. כשקראתי

את הספר, ממש התבאסתי שלא הייתי חבר של דני! כזה בן אדם מיוחד! איך
'פספסתי' אותו?

ואז הכתה בי ההבנה שהרבה פעמים אחרי שמישהו מיוחד נעלם מחיינו, יש
הרגשה שרש"ע בוחר בפינצטה את האנשים הטובים ביותר ולוקח אותם
אליו, ופתאום הבנתי שזה לא נכון! כל אחד הוא מיוחד! כולם מעולים!!
השאלה איך אנחנו מצליחים לראות את זה ביום יום ולהתעלם מכל מיני
שטויות שמטשטשות לנו את התמונה..

זה מה שאני לוקח מכם אחי לנשק, חברי האהובים ואחי היקר כל כך! הלוואי
והיום הזה יתן לי את הכח להזכיר לי כל השנה את הדרך הנכונה שאני צריך
להתמיד וללכת בה. וכמו שכתוב על האנדרטאות שממלאות את מרחבנו
בגולן, כבוד ותהילה לגיבורים! חג עצמאות שמח!